

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/87/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117202564
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Holická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1117202564.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Holickej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Jany Vlčkovej, v spore žalobcu: T. N. Y. U., B. XX.XX.XXXX, X. I. X, I., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy 70.000,- eur titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o náhradu za bolesť 50.000,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 8. júla 2022, č. k. 11C/5/2017 -284, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1,2 a 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1,2,3, a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa § 3 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 a § 7 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Konštatoval, že podstata žalobcom namietaného postupu spočívala v jeho tvrdení, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 5T/52/2009 bola voči konajúcemu zákonnému sudcovi, Y. Y. T., dňa 02.09.2014 vznesená námietka zaujatosti žalobcom (obžalovaným v trestnom konaní 5T/52/2009), z čoho žalobca vyvodil záver, že po tomto dátume nemohol Y. Y. T. vykonávať žiadne úkony, okrem tých, ktorých nevykonanie by zmarilo účel trestného konania, a teda nemohol dať súhlas s vykonaním eskorty žalobcu za účelom hlavného pojednávania v inej veci vedenej na Okresnom súde Košice I dňa 29.09.2014. Úkony vykonané Y. Y. T. v konaní sp. zn. 5T/52/2009 nemajú žiadnu súvislosť s úkonmi Okresného súdu Košice I. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí zo dňa 15.01.2015, sp. zn. 1Tos/1/2015, konštatoval, že po tom, ako bola voči zákonnému sudcovi v konaní sp. zn. 5T/52/2009 vznesená námietka zaujatosti zo strany obžalovaného (žalobcu v tomto konaní), mohol vykonať len také úkony, ktorých nevykonanie by mohlo ohroziť účel trestného konania. Takéto obmedzenie úkonov zákonného sudcu sa však vzťahovalo výhradne na konanie, v ktorom bola vznesená námietka zaujatosti, a netýkalo sa úkonov smerujúcich k inému občianskoprávnemu alebo trestnému konaniu vedenému na inom súde. Ak zákonný sudca v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 5T/52/2009, Y. Y. T., vydal súhlas k predvedeniu (eskorte) žalobcu na hlavné pojednávanie pred Okresným súdom Košice I, vykonal úkon smerujúci k zabezpečeniu úkonu na inom súde, v inej veci. Tento úkon nesmeroval k trestnému konaniu, v ktorom sudca nemohol vykonávať iné úkony, okrem neodkladných. Postup Okresného súdu Bratislava I, ktorým vydal súhlas s eskortou žalobcu za účelom

uskutočnenia hlavného pojednávania pred Okresným súdom Košice I, z uvedeného dôvodu, súd prvej inštancie nepovažoval za nesprávny úradný postup v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase. Podľa žalobcu malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu aj výkonom eskorty "autobusom z ÚVV a ÚVTOS Bratislava do ÚVV a ÚVTOS Košice a späť" a to všetko v dňoch 23.09.2014 (transport autobusom 24.09.2014 z Bratislavy do Košíc) - 30.09.2014 (transport autobusom dňa 30.09.2014 z Košíc do Bratislavy)...", pričom žalobca výkon eskorty opísal ako: "...ním prežitú krajne neľudskú, nehumánnu, hrubú a krutú a ponižujúcu zaobchádzanie s ním a proti jeho slobodnej vôli vykonaním zjavne nehumánnej, a teda v konečnom dôsledku, nezákonnej eskorty v putách". Žalobca v žalobe zoširoka opísal svoje vnímanie výkonu eskorty, pričom žiadnym spôsobom neuviedol, a ani nepreukázal, že pri výkone eskorty došlo ku konaniu, ktoré by bolo nezákonné, neštandardné, resp. nesprávne. Žalobcom uvádzané skutočnosti súviseli iba s jeho subjektívnymi pocitmi. To, že žalobca pociťoval výkon eskorty ako zásah do svojich práv, nezakladá nesprávny úradný postup pri výkone eskorty. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca neunesol v tejto otázke bremeno tvrdenia a už vôbec nie bremeno dôkazné. Žalobca nepreukázal, že sa v ním namietanom prípade nejednalo o štandardný výkon eskorty príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len "ZVJS"). Nakoľko bol termín hlavného pojednávania na Okresnom súde Košice I, vytyčený na deň 29.09.2014, nariadený v súlade so zákonom, a žalobca sa v tomto čase nachádzal v ÚVV a ÚVTOS Bratislava, bol povinný sa predmetného úkonu zúčastniť (pokiaľ by tomu nebránil zákon ustanovené okolnosti, čo sa v konaní nepreukázalo), pričom jeho účasť na predmetnom pojednávaní na Okresnom súde Košice I bolo možné zabezpečiť jedine eskortou z ÚVV a ÚVTOS Bratislava do ÚVV a ÚVTOS Košice a späť. Žalobca, ktorého v konaní zaťažovalo bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné, mal možnosť navrhnúť doplnenie dokazovania výsluchom príslušníkov ZVJS, ktorí jeho eskortu vykonávali, za účelom preukázania nesprávneho úradného postupu pri výkone eskorty, čo však neučinil. Taktiež žalobca ani len netvrdil, ktoré ustanovenia akých zákonov alebo podzákonných predpisov mali príslušníci ZVJS, vykonávajúci eskortu, porušiť, a v čom konkrétne toto porušenie spočívalo. Súčasné sporové konanie je kontradiktórne, čo znamená, že ten, kto z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé následky, musí tieto skutočnosti tvrdiť a k tvrdným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešným byť nemôže. Je neprípustné, aby súd nahrádzal nedostatok aktivity strán sporu a dôkaznú núdzu niektorého z nich. Žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, a to ani vo vzťahu k výkonu eskorty, ani vo vzťahu k udeleniu súhlasu s jej výkonom a teda nebola naplnená už prvá podmienka pre vyvodenie zodpovednosti voči štátu - existencie nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Z dôvodu nesplnenia už prvej podmienky pre vyvodenie zodpovednosti voči štátu nemohla byť logicky splnená ani druhá podmienka - vznik nemajetkovej ujmy, a ani tretia podmienka príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a vznikom nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené uzavrel, že v predmetnom spore nemožno voči štátu (žalovanému) vyvodiť zodpovednosť za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. pre nesplnenie všetkých troch zákonom vyžadovaných podmienok. Žalobca sa žalobou domáhal aj náhrady za bolesť a ublíženie na zdraví s trvalými následkami, ktoré mu mali byť spôsobené pri výkone eskorty, čo odôvodnil tým, že po zranení počas eskorty sa musí liečiť, dňom i nocou je v bolestiach, a musí brať lieky na utíšenie bolesti chrbtice a na spanie. Výšku náhrady za bolesť žalobca vyčíslil sumou 50.000,- eur, pričom však žiadnym spôsobom neuviedol spôsob určenia požadovanej výšky náhrady a jej výpočet. Žalobca v žalobe, aj počas konania tvrdil, že počas eskorty utrpel zranenie, resp. zhoršenie zdravotného stavu. Toto tvrdenie preukazoval lekárskymi správami od ošetrovujúcich lekárov, pričom ním predložené lekárske správy sú datované rokom 2016, a k zraneniu, resp. zhoršeniu zdravotného stavu, žalobcu, malo dôjsť pri výkone eskorty v septembri 2014. V prípadoch náhrady za bolesť je pre určenie výšky odškodnenia rozhodujúci zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Podľa § 3 ods. 2 tohto zákona sa náhrada za bolesť poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Pri určení výšky za bolesť a výšky za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku (§ 7 a 8). Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca nepredložil lekársky posudok, ktorý zákon č. 437/2004 Z. z. vyžaduje na účelné uplatnenie náhrady za bolesť. Preto uzavrel, že pre uplatnenie nároku na náhradu za bolesť v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. nebol zo strany žalobcu preukázaný tvrdý vznik nároku na náhradu za bolesť a ani jej rozsah. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, nakoľko mal z vykonaného dokazovania za dostatočne preukázaný skutkový stav veci, vykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov považoval z uvedeného dôvodu za neúčelné, nadbytočné, nevhodné, a ich vykonanie nebolo potrebné pre rozhodnutie vo veci. Dokazovanie pripojením trestného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/52/2009 považoval za neúčelné, nevhodné a nadbytočné, nakoľko z vykonaného

dokazovania vyplynulo, že udelenie súhlasu zákonným sudcom v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I nie je nesprávnym úradným postupom. Pripojenie trestného spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 3T/51/2014 považoval rovnako za neúčelné, nehospodárne a nadbytočné, nakoľko vec prejednávaná na Okresnom súde Košice I nesúvisela v nijakom smere s predmetom tohto civilného sporového konania, a teda obsah súdneho spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 3T/51/2014 bol pre posúdenie vzniku nároku na náhradu škody a nároku na náhradu za bolesť irelevantný, rovnako ako výsluch svedkov Y. G. C. H. Y. Y. Š.. Nevykonali dôkazy navrhnuté žalobcom - výsluchy svedkov Y. H. K., Y. X. B. a Y. T. T., pri ktorých žalobca síce označil skutočnosti, ktoré majú byť výsluchmi týchto svedkov preukázané (§ 197 ods. 2 C.s.p.), ale keďže navrhovaní svedkovia neboli prítomní pri samotnom výkone eskorty ich výpovede neboli spôsobilé preukázať dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie považoval vykonanie dokazovania výsluchom svedka Y. T. V.Á. taktiež za nadbytočné, nakoľko táto v žiadnom smere nebola spôsobilá preukázať vznik nemajetkovej ujmy v subjektívnej sfére žalobcu, a žalobca vo svojom návrhu na doplnenie dokazovania jej výsluchom neoznačil skutočnosti, ktoré majú byť jej výsluchom preukázané. Z rovnakého dôvodu nevykonali výsluch svedka Y. H. S.. Súd považoval vykonanie dokazovania výsluchmi svedkov Y. Q. W. H. Y. J. T. za neúčelné, nehospodárne a nadbytočné, nakoľko obe advokátky neboli prítomné pri výkone eskorty, žalobca s nimi komunikoval len telefonicky počas eskorty, a preto ich výpovede neboli spôsobilé preukázať dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené skutkové a právne závery, súd prvej inštancie žalobu zamietol pre jej nedôvodnosť.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b) a h) C.s.p., nakoľko mal za to, že v konaní neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že oznámenie súdu o spornom vyhlásení rozsudku dňa 08.07.2022 o 12:00 hod., mu nebolo riadne a predpísaným spôsobom doručené v primeranej lehote 5 dní vopred, teda neboli splnené podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku podľa par. 219 ods. 3 C.s.p., čo malo za následok porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie o to viac, ak súd mal verejne vyhlásiť rozsudok o zaplatení sumy 106,79 eur, ktorej zaplatenia sa v konaní sp. zn. 11C/5/2017 žalobca nedomáhal. Napadnutý rozsudok nie je vecne správny, nie je riadne, presvedčivo a racionálne odôvodnený, keďže okresný súd v dôsledku neprípustnej (re)interpretácie a zneužitím práva a jeho ohýbaním sa dôsledne nevysporiadal s požadovaným odškodnením nemajetkovej ujmy aj za ublíženie na zdraví s trvalými následkami nerešpektujúc rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Nezohľadnil a ani sa nezaujímal o to ako žalobca neľudské a ponižujúce, silne invazívne zaobchádzanie, vnímal vlastnými očami - nerešpektoval judikatúru EŠLP aj voči Slovensku, dôsledne sa nevysporiadal s otázkou tzv. obráteného dôkazného bremena za situácie, keď žalobca bol sám v rukách policajtov ZVJS a ich vlčiaka. Od 08.08.2014 bolo flagrantne porušované právo žalobcu na osobnú slobodu a bezpečnosť a teda žalobe mal súd vyhovieť (s poukazom na princíp spravodlivosti a primeranosti), o to viac, že zverstvá proti ľudskosti nemôžu v právnom štáte požívať právnej ochrany súdom, okresný súd ich nemôže legalizovať. Žalobca sa ku dnešnému dňu musí liečiť, a má zníženie kvality svojho života v kruhu milovanej rodiny. Okresný súd vec nesprávne právne posúdil, nevykonali riadne a presvedčivé dokazovanie, nevypočul ošetrovujúcich lekárov a svedkov, ktorých žalobca nemohol navrhnúť vypočuť ešte počas verejného vyhlásenia rozsudku a na ich vypočutí súdom trvať bez ohľadu na čl. 17 C.s.p.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že skutočnosť, či súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok spôsobom zákonom predpísaným, resp. pred vyhlásením postupoval spôsobom zákonom predpokladaným, medzi procesné podmienky nepatrí, z dôvodu ktorého nemôže byť naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Vecnú správnosť a zákonnosť odvolaním napadnutého rozsudku nemožno spochybníť tým, že žalobcovi nemalo byť podľa jeho tvrdení doručené oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku 5 dní vopred, keďže uvedené nie je v rozpore s § 219 ods. 3 C.s.p. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že účelom verejného vyhlásenia rozsudku nie je umožnenie uplatňovania ďalších procesných práv strane sporu, ktoré by si vyžadovalo osobitnú prípravu po dobu 5 dní, ale oznámenie verejnosti, že súd v určený deň a čas verejne vyhlási rozsudok. Zároveň žalovaný nemôže súhlasiť ani s prípadným záverom, že nesprávnosť v označení predmetu konania na ozname o verejnom vyhlásení rozsudku, celkom bezpečne zapríčinená administratívnym pochybením, by mala znamenať porušenie akýchkoľvek práv žalobcu, keď vec bola identifikovaná

stranami sporu ako aj spisovou značkou konania. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP je teda odôvodnený nesprávne a zároveň namietaný procesný postup súdu prvej inštancie dotýkajúci sa času doručenia oznamu o verejnom vyhlásení rozsudku (príp. jeho obsahu) nie je dôvodom pre zrušenie vecne správneho a zákonného rozsudku. Súd prvej inštancie v bodoch 24 až 40 odôvodnenia dostatočne zhrnul zistený skutkový stav, vysvetlil prijaté právne závery a rovnako odôvodnil aj nevykonanie žalobcom navrhovaného dokazovania. Žalobca v odvolaní ani neidentifikoval otázky, na ktoré podľa jeho názoru súd prvej inštancie nedal odpoveď, resp. z podaného odvolania sa skôr podáva, že žalobca len vyjadruje nespokojnosť s výsledkom konania, čo pre uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je relevantné. Žalobca napokon odvolanie podáva aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom aj v tomto prípade z odvolania nevyplýva, ktoré otázky súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil. Pre relevantnú formuláciu tohto odvolacieho dôvodu pritom nestačí len prezentovanie záveru o vecnej nesprávnosti rozhodnutia, ale je potrebné identifikovať súdom posudzovanú právnu otázku, ktorá nebola vyriešená správne. Žalobca takúto argumentáciu vo svojom odvolaní neprezentuje, z dôvodu ktorého sa môže žalovaná v tomto momente výlučne obmedziť na konštatovanie, že odvolaním napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Súd prvej inštancie sa zaoberal skutočnosťou, či bolo v konaní žalobcom preukázané kumulatívne splnenie podmienok pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, pričom uzavrel, že už žalobcom popísaný úradný postup nie je nesprávnym, čo následne vylučuje možnosť vzniku škody v príčinnej súvislosti s týmto postupom. Inak povedané, už absencia nesprávneho úradného postupu bola postačujúca pre prijatie záveru o nedôvodnosti žaloby. Napriek tomu sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia osobitne (a teda nad rámec nevyhnutnosti) zaoberal aj otázkou preukázania nároku na odškodnenie za bolesť, keď správne uzavrel, že dôvodnosť tohto nároku nebola preukázaná spôsobom predpokladaným zákonom č. 437/2004 Z. z. Žalobca popri vyššie uvedených odvolacích dôvodoch v podanom odvolaní namieta aj skutočnosť, že súd prvej inštancie „nevypočul ošetrojúcich lekárov a svedkov“. K tomuto tvrdeniu však neprezentuje zodpovedajúci odvolací dôvod, z dôvodu ktorého naň podľa názoru žalovanej nemožno prihliadať. Aj v opačnom prípade je však možné uviesť, že vykonanie dokazovania je na posúdení súdu, pričom súd nevykonáva také dokazovanie, ktoré by bolo nehospodárne a nadbytočné, alebo je s vecou nesúvisiace. K takýmto záverom dospel aj súd prvej inštancie, keď v bode 39 odôvodnenia jednoznačne vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobcom navrhované dôkazy výsluchom svedkov a pripojením spisov nevykonali. S takýmto posúdením sa žalovaný stotožňuje. Je pritom potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie zamietol žalobu už z dôvodu, že nedošlo k preukázaniu tvrdeného nesprávneho úradného postupu a tento záver nebol spôsobilý ovplyvniť žiaden zo žalobcom navrhovaných dôkazov. Súd správne uviedol, že žalobcom navrhnutí svedkovia pri samotnom výkone eskorty, ktorej priebeh žalobca namietal, prítomní neboli a preto by k nemajetkovej ujme žalobcu vypovedať nemohli. Rovnako nadbytočný bol návrh na vypočutie svedkyne V., keďže realizácia eskorty žalovaným spochybňovaná nebola, ako aj výsluch svedkov C., Š. H. S., ktorý sa nedotýkal predmetu konania. Žalobca na pojednávaní dňa 21.04.2022 navrhol vypočutie ďalších dvoch svedkov - W. H. T., ktoré však rovnako neboli prítomné pri výkone eskorty žalobcu, v rámci ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a vzniku nemajetkovej ujmy, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie správne toto dokazovanie ako nehospodárne nevykonali. Žalobca ďalej na viacerých miestach odvolania formuluje svoju odvolaciu argumentáciu spôsobom, ktorý považuje žalovaný za neakceptovateľný a znemožňujúci zaujať k nej relevantné stanovisko - napr. „Teda nejasnosť predmetu konania - pozri rozhodovaciu prax ústavného súdu, porušenie čl. 1 ústavy SR a iné...“; „... nerešpektujú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR ... (ignorujú rozhodovaciu prax ESLP) ...“ alebo „... pozri aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (senát Mgr. Čimo) ...“. Žalobca teda opakovane podporuje dôvodnosť svojho odvolania poukazmi na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít bez toho, aby ju jasne konkretizoval a umožnil tak nielen žalovanému, ale napokon aj odvolaciemu súdu, posúdiť možný rozpor odvolaním napadnutého rozsudku s touto praxou. V zmysle všetkých vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spochybnili zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, čím nie sú dané dôvody, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike uviedol, že zastáva právny názor, že ním podané odvolanie zo dňa 28.7.2022 doplnené podaním z 06.09.2022 je dôvodné a zmysluplné. Postupom a arbitrárnym rozsudkom riadne a presvedčivo neodôvodneným v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., porušením princípu právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 C.s.p. a legitímneho očakávania došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd v dôsledku prílišného formalistického konania žalobcu doslovne odbil a konajúc v zlom úmysle nevykonali riadne a ústavne konformné dokazovanie,

nevysporiadal sa s otázkou obráteného dôkazného bremena. Oznamenie o zmene VVR na 03.06.2022 v listinnej podobe bolo odvolateľovi doručené až dňa 03.06.2022, teda oneskorene. Žalobca nebol riadne a včas upovedomený o zmene termínu vyhlásenia rozsudku, teda mu bola znemožnená možnosť sa ho osobne zúčastniť. Nemožno akceptovať taký postup súdu, ktorý odmietne priznať náhradu škody z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadne jej výšky poškodeným, lebo potom vlastný stav dôkaznej núdze má rovnaké účinky ako samotné nezákonné rozhodnutie. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude priznaná alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu súd, o to viac ak vinou žalovaného došlo k ublíženiu na zdraví žalobcovi s trvalými následkami, k opakovanému neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu s ním. Vo svetle vyššie uvedeného je argumentácia žalovaného z 10.10.2022 nenáležitá, neetická, je ju možné vnímať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

5. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy 70.000,- eur titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a náhrady za bolesť 50.000,- eur titulom nesprávneho úradného postupu pri nariadení a výkone eskorty žalobcu, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci; keď v nadväznosti na skutkové tvrdenia strán sporu skúmal, existenciu nesprávneho úradného postupu pri udelení súhlasu na výkon eskorty žalobcu, ako aj existenciu nesprávneho úradného postupu pri samotnom výkone tejto eskorty. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto, v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.) vyhodnotil a dospel tak k správny skutkový záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zákona o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré aj správne vyložil a svoje závery, pre ktoré žalobu zamietol, nakoľko mal za preukázané, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu vo vzťahu k udeleniu súhlasu na výkon eskorty, ani vo vzťahu k výkonu eskorty a taktiež nepreukázal vznik a rozsah nároku na náhradu za bolesť, aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup dôkladne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, dôkladne sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán. Odvolanie žalobcu nie je z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. a), b) a h) C.s.p.), a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie.

7. Súd prvej inštancie poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

8. Žalobca v podanom odvolaní namietal najmä procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý podľa žalobcu postupoval nesprávne, keď žalobcovi v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 C.s.p. neoznámil miesto a čas vyhlásenia rozsudku najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Odvolací súd sa s touto námietkou žalobcu nestotožnil a to z dôvodu, že súd prvej inštancie v predmetnej veci nepostupoval

v zmysle § 219 ods. 3 C.s.p, nakoľko predmetné ustanovenie súd aplikuje iba v prípade, ak vo veci samej rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania čo sa však v danom prípade nestalo, keďže vo veci bolo nariadené a následne aj otvorené meritórne pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 21.04.2022 a na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný a na ktoré sa aj osobne dostavil. Keďže súd prvej inštancie vo veci samej nariadil a následne aj vykonal pojednávanie, postup v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 C.s.p. teda rozhodnutie vo veci samej bez nariadenia pojednávania už nebol so strany súdu prvej inštancie možný. Odvolací súd konštatuje, že zo súdneho spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie odročil pojednávanie konané dňa 21.04.2022 len za účelom vyhlásenia rozsudku a teda postupoval v zmysle § 219 ods. 2 C.s.p., pričom termín vyhlásenia rozsudku zmenil a to najprv na deň 03.06.2022 a následne na deň 08.07.2022, keď napokon prišlo k vyhláseniu napadnutého rozhodnutia. Zo spisu je zrejmé, že obe zmeny termínu vyhlásenia rozsudku boli žalobcovi riadne oznámené. Ak nie je možné vyhlásiť rozsudok hneď po skončení pojednávania, môže súd na vyhlásenie rozsudku pojednávanie odročiť. V takomto prípade sa nepoužijú všeobecné ustanovenia o odročení pojednávania. Potrebne je, aby súd určil konkrétny termín pojednávania, na ktorom bude rozsudok vyhlásený. Prítomné strany a ich zástupcov súd o tomto termíne upovedomí a neprítomné strany a ich zástupcov nie je potrebné osobitne predvolávať, pretože ide vo svojej podstate o pokračovanie práve skončeného meritórneho pojednávania. Z uvedeného je teda zrejmé, že v prípade odročenia pojednávania na vyhlásenie rozsudku už stranám nepatrí zákonná 5 dňová lehota na prípravu na pojednávanie, keďže vyhlásenie rozsudku treba brať len ako pokračovanie meritórneho pojednávania, ktoré tomuto vyhláseniu bezprostredne predchádzalo. S poukazom na tieto skutočnosti sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, kdeže prišiel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri vyhlásení rozsudku správne. Pokiaľ ide o námietku ohľadom nesprávneho označenia predmetu sporu v oznámení zo dňa 10.06.2022 odvolací súd konštatuje, že sa jedná len o zjavnú pisársku chybu, ktorá nemohla mať za následok porušenie akýchkoľvek práv žalobcu, kdeže vec bola v tomto oznámení jednoznačne identifikovaná tak stranami sporu ako aj spisovou značkou konania.

9. Žalobca ďalej namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, a to najmä nevykonanie výsluchu navrhnutých svedkov. Odvolací súd sa ani s touto námietkou nestotožnil. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dostatočne presvedčivo zdôvodnil svoje závery, pre ktoré nepristúpil k výsluchu týchto svedkov, nakoľko mal za preukázané, že žiaden z týchto svedkov nebol fyzicky prítomný pri výkone eskorty žalobcu, teda pri úkone ktorého nesprávny úradný postup žalobca namietal. Výsluch týchto svedkov teda považoval za nadbytočný a nevhodný, keďže ich eventuálne výpovede by neboli spôsobilé preukázať dôvodnosť nároku žalobcu ani vznik nemajetkovej ujmy v jeho subjektívnej sfére. Odvolací súd sa s touto argumentáciou súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil a považuje ju za vecne správnu pričom konštatuje, že žalobca sa v podanom odvolaní obmedzil len na všeobecné konštatovanie, že súd nevykonal riadne a presvedčivé dokazovanie, nevyočul ošetrovateľov a svedkov, avšak bez uvedenia akejkoľvek ďalšej argumentácie súvisiacej s konkrétnym odvolacím dôvodom, ktorý mal tento postup súdu podľa jeho názoru založiť.

10. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalobcu, že napadnutý rozsudok nie je vecne správny, nie je riadne, presvedčivo a racionálne odôvodnený, nakoľko okresný súd sa dôsledne nevysporiadal s požadovaným odškodnením nemajetkovej ujmy a ujmy na zdraví, keď nerešpektoval rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Odvolací súd k týmto námietkam uvádza, že súd prvej inštancie dostatočne zhrnul zistený skutkový stav veci a rovnako dostatočne zdôvodnil prijaté právne závery o nepreukázaní existencie nesprávneho úradného postupu zo strany žalovaného a nepreukázaní nároku na náhradu za bolesť tak, ako ju vyžaduje zákon č. 437/2004 Z. z. Žalobca v odvolaní nenamieta nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o nesplnení podmienky existencie nesprávneho úradného postupu pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, keď neuviedol žiadne konkrétne námietky a dôvody nesprávnosti tohto záveru súdu, ani neuviedol žiadne otázky, na ktoré súd prvej inštancie nedal odpoveď a obmedzil sa len na vyjadrenie nespokojnosti s výsledkom sporu, čo pre uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. nie je dostačujúce. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa. Ústavný súd SR opakovane vo svojej judikatúre uvádza, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pre úspešnú a vecne relevantnú odvolaciu argumentáciu nestačí len poukazovanie na

vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale je rovnako nutné identifikovať právnu otázku, ktorá nebola podľa odvolateľa vyriešená správne, čo však žalobca v rámci ním podaného odvolania nespravil.

11. K žalobcom namietanej neaplikácii tzv. obráteného dôkazného bremena odvolací súd konštatuje, že ani túto odvoláciu námietku nemožno považovať za relevantnú. Obrátené dôkazné bremeno znamená, že dôkazné bremeno ohľadom určitého znaku skutkovej podstaty nezaťažuje tú stranu, pri ktorej by to bolo za normálnych okolností dôvodné očakávať. Pri obrátenom <<https://www.aspi.sk/products/lawText/7/287765/1/2?rem=Obr%C3%A1ten%C3%A9%20%C3%B4kazn%C3%A9%20bremeno%20v%20civilnom%20sporovom%20konan%C3%AD>> dôkaznom bremene <<https://www.aspi.sk/products/lawText/7/287765/1/2?rem=Obr%C3%A1ten%C3%A9%20%C3%B4kazn%C3%A9%20bremeno%20v%20civilnom%20sporovom%20konan%C3%AD>> platí, že procesná strana nemusí predkladať dôkazné <<https://www.aspi.sk/products/lawText/7/287765/1/2?rem=Obr%C3%A1ten%C3%A9%20%C3%B4kazn%C3%A9%20bremeno%20v%20civilnom%20sporovom%20konan%C3%AD>> návrhy k preukázaniu pre ňu priaznivej skutkovej okolnosti, od ktorej odôvodňuje svoj nárok či protinárok, ale bude na druhej strane, aby preukázala tie skutkové okolnosti, ktoré založia nedôvodnosť predmetného nároku. K obráteniu dôkazného bremena môže dôjsť buď na základe výslovnej právnej úpravy alebo na základe rozhodnutia súdu. Typicky sa obrátené dôkazné bremeno na základe právnej úpravy aplikuje v antidiskriminačných sporoch a v sporoch o náhradu škody voči členom štatutárnych orgánov. K aplikácii obráteného dôkazného bremena nad rámec zákonom stanovených prípadov môže pristúpiť aj sám súd na základe svojej voľnej úvahy, avšak aj v prípade, ak by odvolací súd eventuálne pripustil jeho aplikáciu v predmetnom spore, táto skutočnosť by nemala na správnosť záverov súdu prvej inštancie žiaden vplyv, keďže aj v prípade jeho použitia by musel žalobca preukázať minimálne to, že mu bola pri výkone eskorty spôsobená ujma na zdraví, čo sa však, s poukazom na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil, v danom prípade nestalo.

12. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov konania, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu však žalovanému v odvolacom konaní nevznikla žiadna poplatková povinnosť a ani žiadne trovy právneho zastúpenia, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p., zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR).

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).